

det saa meget stigende og undertiden saa lidet stigende lakoniske: „Som paa indeværende Lars Finanslov.“ Det ser virkelig ud, som om Regeringen atter har sludt denne Opgave ud. Børnehjemmene staa i hvert Fald over for en vis Fremtid og vide ikke, hvad de tør vente sig af Regering og Rigsdag. Se, jeg har personlig i en lang Række af Aar haft rig Lejlighed til at iagttage, hvad det er for en svær og vanskelig Gerning at opdrage vanartede, forsømte eller hjemløse Børn. Jeg har set, hvilken selvfornægtende Opofrelse der kræves af Lederne, men jeg har ogsaa set, hvor godt det er, naar saadanne hjemløse Børn tages ind, saa en ordentlig Undervisning og vænnes til Orden og Arbejde. Jeg kan derfor med Sandhed og med god Grund bede den højtærede Kultusminister og det meget ærede kommende Finansudvalg saa indstændig, som jeg formaar, om endelig ikke blivende at udstøde denne Sag, men, om muligt, allerede paa dette Finanslovsforslag at opføre en Bevilling, hvorved man vil være i Stand til at komme disse Børnehjem til Hjælp, inden det er for silde.

Saa er der paa Finanslovsforslagets § 26 i det Afnit, som vedrører Ministeriet for Kirke- og Undervisningsvæsenet, foreslaaet et Tilskud til Skolefondene til Værningsstilleg til Skolelærere og Lærerinde efter Reglerne i Lov af 23de April 1881. Det Beløb, som tidligere var opført, udgjorde 500,000 Kr., og det foreslaas nu forhøjet med 200,000 Kr., altsaa til 700,000 Kr. Jeg maa ligesom andre ærede Medlemmer, der have haft Ordet i disse Dage, udtale min Glæde over, at denne Bevilling er bleven forhøjet. Jeg har paa Fornemmelsen, at Forhøjelsen med disse 200,000 Kroner ikke vil vise sig tilstrækkelig. Hvor meget der behøves, har jeg dog ikke haft Materiale til at bestemme, og jeg tør derfor ikke udtale nogen sikker Mening derom, men jeg er forvisset om, at det ville den højtærede Minister og Finansudvalget meget let paa Grundlag af den Omregulering af Embederne, som har fundet Sted i indeværende Aar, kunne komme til Klarhed over. Jeg ved ikke, hvorvidt man behøver, som udtalt af det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds (Mausen) og, hvis jeg hørte ret, i Gaar ogsaa af det ærede Medlem for Odense Amts 6te Valgkreds (M. Nielsen), straks at gaa til Millionen. Det tør jeg ikke sige. Jeg vil blot sige, at det er ikke værd, at vi her overbyde hinanden. Bedre er det, at vi lægge vore Kræfter sammen, for at vi kunne saa udført noget virkelig. Men naar vi

ikke kunne komme til en tilfredsstillende Skole-reform, saa har denne Maade at komme de for laet lønede Lærere til Hjælp paa for mig noget meget tiltalende ved sig, fordi den ikke rokker ved deres Stilling som kommunale Embeds- og Bestillingsmænd, fordi den ikke griber forstyrrende ind i Skolens historiske Udvikling, fordi den ikke gør Skolen mere fremmed for Befolkningen, end den desværre allerede er. Jeg har ikke med Sandhed kunnet deltage i den almindelige Begrædelse over, at Skolelovsforslaget ikke blev gennemført i Fjor med de Muligheder, som overhovedet vare til Stede, og det vil altsaa sige: for enhver Pris, ved at gøre Skolen endnu mere fremmed for Befolkningen, end den var i Forvejen. Men jeg mener rigtignok, at efter al man i Fjor ved en væltende Politik paa en utilbørlig Maade lagde Lærernes Taalmodighed og Forventning paa Pinebænken, er det aldeles nødvendigt, at man gør noget for at afhjælpe den Trang, der er, at nyt Mod og Friskhed maa træde i den berettigede Skuffelses Sted. — Saa har jeg endelig endnu en Sag, som ganske vist vedrører Staten i Almindelighed, men ogsaa min Valgkreds i Særdeleshed, og det er den Bevilling, der er opført paa § 26 til Anlæg af en ny Forbindelsesvej mellem Sindsfhygeanstalten ved Middelfart og Middelfart Købstad. Forslaget lyder paa 21,500 Kr. Som ærede Medlemmer ville erindre, kom dette Forslag frem ved 3dje Behandling i Fjor. Der blev da af Finansudvalgets ærede Ordfører rejst disse Indvendinger, at Spørgsmaalet ikke var tilbørligt undersøgt, at det var noget for dyrt, og at det var kommet for sent frem. Alle disse Indvendinger havde vistnok deres fulde Berettigelse, og jeg skal ikke udtale noget derimod. Jeg skal kun udtale min Tak for den Velvilje, som ogsaa samtidig blev udtalt af Finansudvalgets Ordfører. Jeg vil bede ærede Medlemmer om at gaa med til denne Bevilling. Det er et stort Foretagende, Staten der har sat i Værk. Middelfart Sindsfhygeanstalt er som bekendt den betydeligste og smukkeste Anstalt i sin Art, der findes ikke blot her i Landet, men ogsaa i Udlandet, efter Justitsministerens Udtalelser i Fjor. Det er en Anstalt, som staar Staten i ca. 3 Mill. Kr., og den behøvs af henved 900 Mennesker. Man vil altsaa se, at der er saare meget, der taler for, at der fører en smuk og tidssvarende Vej ind til denne Anstalt. Jeg anmoder derom ogsaa for Middelfart Bys Bedkommende, fordi den har bragt et stort Offer, derved at den har udvidet Grønne-gade, saaledes at Vejen kan løbe lige fra